

Проф. др Светолик Аврамов

**Члан Академије медицинских наука
Српског лекарског друштва од 1998.
Професор Медицинског факултета
Универзитета у Новом Саду**

Основни биографски подаци. Рођен је 17. фебруара 1948. године у Врбасу од оца Светислава, службеника, и мајке Љубинке, домаћице. Осмогодишње и гимназијско школовање завршио је у родном граду, а потом је 1966. године уписао Медицински факултет Универзитета у Београду, који је завршио 1971. с просечном оценом 9,25.

Стручно и научно усавршавање. Одмах након лекарског стажа 1973. године почиње да се бави хирургијом – првих годину дана у Врбасу, а потом прелази на Хируршку клинику Медицинског факултета Универзитета у Новом Саду. У тој установи је обавио специјализацију, положио испит из опште хирургије 1978. године и стекао звање супспецијалисте васкуларне хирургије. Магистарску тезу је одбранио 1982, а докторску дисертацију, под насловом *Прилој реконструктивној хирургији артерија лука аорте и аорто-илио-феморалној сејменџа неанатомским премошћавањем – експериментално* 1986. године.

Избор у наставна звања. Педагошку каријеру започео је већ током студија као демонстратор из предмета Анатомија и наставио је на Медицинском факултету у Новом Саду, где је од 1975. године изабран за асистента-приправника на Катедри хирургије. Током универзитетске каријере биран је у сва звања: за доцента је изабран 1987, за ванредног професора 1992, а за редовног професора 1997. године.

Посвећеност наставној делатности. Проф. Аврамов је показивао посебно интересовање за наставну делатност. Веома активно је учествовао у организацији, планирању и спровођењу свих видова студија на Медицинском факултету (основних, последипломских, специјалистичких, супспецијалистичких, магистарских и док-

торских). Поред активности на подизању квалитета наставе из хирургије основао је и Катедру за ургентну медицину и учествовао на андрагошко-педагошким курсевима и радионицама које су организовали Светска здравствена организација (Нови Сад, 1984. и Загреб, 1989), Унеско (Париз, 1998) и Међународно удружење универзитета (Дурбан, 2000). Сачинио је велики број информатора и водича за студенте медицине и стоматологије Универзитета у Новом Саду и пет наставних филмова за студенте медицине (организација збрињавања и неге повређених, дренаже и дренажи у хирургији, избор и одржавање венског пута, трансплантација бубрега и хируршко лечење синдрома горње апертуре грудног коша).

Био је 24 године секретар, а потом више од 10 година и шеф Катедре за хирургију, затим председник Савета Медицинског факултета у једном мандату и продекан за наставу Медицинског факултета од 1995. до 1998. године. Ипак, као најзначајније признање за његов дугогодишњи наставнички рад јесте избор за ректора Универзитета у Новом Саду; на тој функцији је био од 1998. до 2001. године.

Проф. Аврамов је био ментор студентима на изради студентских радова, магистеријума (осам одбрањених теза) и доктората (седам одбрањених дисертација), члан и председник разних комисија за полагање и одбрану на свом матичном факултету и универзитету, као и на медицинским факултетима у Београду и Фочи. Последњих осам година је професор хирургије по позиву на Медицинском факултету у Фочи.

Стручна делатност. Допринос развоју васкуларне хирургије и трансплантације органа. На Хируршкој клиници Медицинског факултета Универзитета у Новом Саду провео је пуне чети-

ри деценије до одласка у пензију 2013. године. Професионално је био оријентисан ка васкуларној хирургији од самог почетка, а касније и трансплантационој хирургији. Године 1986. постао је начелник одељења за васкуларну хирургију, а деценију касније и шеф клинике. Много је допринео развоју појединих сегмената ове хируршке области. Увео је неанатомско премошћавање у рутинску хируршку праксу, те стандардизовао дијагностичко-терапијске протоколе за повреде крвних судова, компресивни синдром горње апертуре грудног коша, компликације портне хипертензије, хроничне венске улцерације, дијабетичко стопало, васкуларне приступе за хемодијализу и хроничну критичну и субкритичну исхемију доњих екстремитета. У хуманој трансплантацији бубрега и вишеорганској кадаверичној експлантацији, која је покренута у Новом Саду још 1986. године и одржава се до данас, био је од самог почетка водећи хирург. Такође је пионир успешне хирургије торако-абдоминалне аорте у Војводини. Радам у отвореној хируршкој установи, која се непрекидно бавила свим врстама хируршких ургентних стања и комплетном трауматологијом, важан део свог стручног рада посветио је и организацији збрињавања повређених особа од прехоспиталног, преко иницијалног, до коначног болничког збрињавања, те из те области написао неколико монографских публикација и водио неколико пројеката.

Научна делатност. Објавио је шест научних књига и монографија националног значаја, 26 поглавља у монографијама националног значаја, шест чланака у реномираним међународним часописима, 31 рад у националним индексираним часописима, 30 радова у осталим часописима, док је више од 70 радова саопштио на значајним конгресима (радови штампани у изводу). Аутор је више поглавља у неколико уџбеника хирургије које су уредили еминентни хирурзи с Медицинског факултета у Београду (проф. З. Герзић, проф. М. Драговић) и Новом Саду (проф. Д. Пајић), као и у уџбенику кардиологије (проф. С. Недељковић, акад. В. Кањух, др М. Вукотић). Посебна одлика свих радова проф. Аврамова је та што су у њима увек дате схеме – алгоритми дијагностичко-терапијских поступака за решавање проблема који је обрађен у раду. Тако су његови радови имали и директну клиничку употребљивост, посебно зато што је то било време пре увођења стручних водича, медицине засноване на дока-

зима и персонализоване медицине код нас.

Био је руководилац два вишегодишња научноистраживачка пројекта везана за трауму у периоду 1991–2000. године. Од 1986. до 1991. био је руководилац пет једногодишњих пројеката из различитих области васкуларне патологије, а сви су били из домена примењених истраживања. Нажалост, после 2000. године није више био у прилици да се бави научним радом. Зато није реализован планирани пројекат прављења математичког модела понашања лопте различитог промера, дебљине зида и унутрашњег променљивог притиска (модел анеуризме крвног суда). Треба напоменути да се око 2010. године појавио комерцијални клинички програм (софтвер) помоћу којег се – уношењем поменутих података о анеуризми и још неколико десетина других клиничких параметара о самом болеснику – може добити индивидуална процена понашања анеуризме одређених својстава у дугорочном периоду код особа одређених карактеристика, што је од непроцењивог значаја за постављање индикације за лечење ових болесника.

Чланство и активности у Српском лекарском друштву и другим удружењима. Члан је бројних домаћих и међународних стручних удружења. Од 1971. године члан је Српског лекарског друштва, где је свих ових година активно учествовао како у форумима, тако и у раду подружница. Био је председник Секције за ангиологију и васкуларну хирургију Српског лекарског друштва и национални делегат за васкуларну хирургију у Међународном друштву за кардиоваскуларну хирургију. Члан је поменутог међународног друштва, Европског друштва за васкуларну хирургију, Међународне уније ангиолога, Међународног колегијума хирурга, као и свих домаћих удружења хирурга, посебно домаћих асоцијација на пољу кардиоваскуларне хирургије, у којима је заузимао и челне позиције.

Чланство у уређивачким одборима часописа. Члан је уређивачког одбора часописа *Медицински њрејлед* и *Онколошки архив* и рецензент по позиву за њих и за *Српски архив за целокујно лекарство*.

Чланство и активности у Академији медицинских наука Српског лекарског друштва. Године 1998. изабран је за ванредног, а 2008. за редовног члана Академије медицинских наука Српског лекарског друштва. Од избора у ову академију активно ради на промоцији наших

вредности: подстиче млађе колеге на организацију научних скупова и предавања, организује предавања по подружницама и учествује у њима, али ради и на плану организације рада Академије. Био је члан Научног већа Академије, потом потпредседник и председник Научне групе за хирургију, а сада је председник Огранка за Војводину Академије.

Исте године када је изабран за члана Академије медицинских наука Српског лекарског друштва изабран је и за члана Међународне ин-

форматизационе академије Москва – Њујорк – Женева.

Награде и признања. Као признање за укупни досадашњи рад проф. Аврамову су додељене: Повеља Српског лекарског друштва (1992), Захвалница Друштва лекара Војводине Српског лекарског друштва (1986, 2008), Повеља Удружења кардиоваскуларних хирурга Србије (2014) и Плакета Универзитета у Новом Саду (2015). Добитник је Октобарске награде града Врбаса (1965, 2009).